

může pouhou úpravou svých předpisů zaručiti, že tohoto cíle bude vždy dosaženo. Neboť tento výsledek závisí i na činitelích, kteří se zákonnému normování vymykají, totiž především na stranách a jejich mravních hodnotách a pak na zdatnosti a pohotovosti soudců. Proto se musí procesní řád snažiti alespoň o to, aby se, pokud lze, k onomu požadavku svou úpravou přiblížoval. To naše osnova také činí.»

Dům čsl. právníků.

V květnu t. r. vydáno bylo za redakce dra Förmána 1. číslo nového čtvrtletního stavovského časopisu »Ústředí, orgán čsl. právníků«. O nejdůležitějším úkolu spolku Ústředí čsl. právníků, spočívajícím v postavení domu čsl. právníků v Praze, uvádí min. r. dr. O. Kučera (str. 7):

»V Právnickém domě projevovala by se součinnost všech právníků: ve zřízení příruční odborné knihovny, přednáškové síně, místností spolkových, pensionátu, právnického musea a nakladatelství. Dnes, za necelých šest měsíců po Prvním odborovém sjezdu čsl. právníků dosáhl Fond pro postavení právnického domu v Praze, zřízený při Ústředí čsl. právníků, již výše téměř 150.000 Kč. Ústředí nespokojilo se s těmito nahodilými příspěvky jednotlivců a jeho domácí rada usnesla se ve své únorové schůzi tohoto roku zahájit systematickou akci prodeje »stavebních kamenů« či »cihel« po 5 Kč mezi československými právníky. Zatím bylo jich vytištěno 20.000 a právě bylo započato s jich rozesíláním.«

Určitost a přípustnost žalobního petitu o splnění dodávací smlouvy.

Velmi zajímavé postřehy přináší článek Dra Arnošta Hochbergera, uveřejněný pod hořejším titulem v Richterzeitung 1937, str. 75 a násl.

Pisatel odvolává se tam na rozh. Vážný 9656, 4612 a 10.487 a přimlouvá se za to, aby i žalobní petity, domáhající se všeobecně dodržení smlouvy, na př. o dodávání mléka, piva a pod. za sjednaných podmínek, byly uznány za dostatečně určité a za způsobilé k exekuci podle § 353 nebo 354 ex. ř.

Oposiční žaloby proti nemocenským pojišťovnám.

Pod tímto nadpisem uveřejnil Adolf Kania ve Svěpomoci, listu pro sociálně pojišťovací zákonodárství, roč. 44, 1937, str. 56, tyto zajímavé vývody:

»Zákonem z 19. ledna 1928, č. 23 Sb. z. a n., byl mimo jiné doplněn § 1 ex. ř., kde ve výpočtu exekučních titulů bylo speciálním ustanovením č. 19 stanoveno, že exekučním titulem jsou platební výměry o pojistném nositelů sociálního pojištění, které jsou podle platných předpisů vykonatelné, dále pravoplatná rozhodnutí soudů sociálně pojišťovacích a smíry před nimi ujednané. Od tohoto okamžiku je třeba vykonatelné platební výměry nemocenské pojišťovny subsumovati pod toto ustanovení § 1, č. 19 ex. ř., ježto § 35 ex. ř. nebyl vůbec změněn, neplatí a s poň d o s u d ustanovení § 35, odst. 2, druhé věty ex. ř. pro exekuční tituly v § 1, č. 19 ex. ř. uvedené, jak výslovně praví rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně z 5. dubna 1930 (č. 9807 Vážný). Jest přisvědčiti názoru nejvyššího soudu, že skutečně aspoň dosud, pokud nebude opraven § 35 ex. ř., jest podati námitky proti nároku, pro který byla exekuce povolena na základě platebních výměrů a rozhodnutí sociálně pojišťovacích ústavů a jejich soudů, u soudu, u kterého povolení exekuce v I. stolici bylo navrženo, a to oposiční žalobou. V poslední době přisvědčil tomuto názoru i nejvyšší správní soud, který rozhodnutím z 11. prosince 1936, č. 17.029/36, vyslovil zásadu, že o námitkách podle § 35 ex. ř., směřujícím proti vykonatelnému platebnímu výměru nemocenské pojišťovny, jakožto exekučnímu titulu podle § 1, bod 19 ex. ř. ve znění novely č. 23/1928 Sb. z. a n., rozhodují řádné soudy.«

Vinkulace pojistek.

V Pojistném praktiku 1936/1 jest na str. 7 velmi instruktivní článek o rozdílech mezi zástavním právem a vinkulací pojistek.

Těmto otázkám věnuje se v poslední době stále větší pozornost v odborných časopisech. Zapomíná se, že soustavně všechny otázky sem spadající byly již jednou zpracovány, a to v knize ing. com. Vladimíra Veselého, »O právní povaze pojistky a o zástavě, vinkulaci,

cesi a zabavení nároku z požární pojistky, nemovitostí a ze životní pojistky», kterážto práce přes některé neprávníkové nepřesnosti jest bohatým pramenem pro studium, otázek sem spadajících. Zaslouží si rozhodně, aby prakse jí věnovala pozornost.

Nové výhledy přináší pojednání Dr. Ervína Riedla »Die Ausdehnung des Gebäudepfandrechtes in der Feuerversicherung« v čís. 2 a násl. Notariatszeitung, roč. 1937. Pro důležitost tohoto pojednání na ně rovněž zvlášť upozorňujeme.

Poplatek ze smlouvy nakladatelské.

»Finanční právník« v čísle 8., roč. II. str. 282 přináší tuto zajímavou poznámku o poplatku ze smlouvy nakladatelské:

»Podle hesla Verlagsverträge u sazební položky 27/105 popl. zák. jest posuzovati smlouvy nakladatelské, t. j. smlouvy, jimiž autor spisu zřizuje někomu právo spis tiskem rozmnožiti a prodávati, jako smlouvy služební. Vzhledem k tomu, že s. p. 36/40, pojednávající o smlouvách služebních, byla zrušena a nahrazena zák. č. 295/1921, přichází tu v úvahu ustanovení §u 6, lit. b) tohoto zákona, podle něhož jiné smlouvy služební než ony, uvedené v §u 1, podléhají poplatku podle stup. II., není-li pracovník povinen dodati také látku. Pod § 1 cit. zák. nelze smlouvu nakladatelskou subsumovati proto, ježto nejde ani o přijetí do trvalých nebo opětovných služeb po rozumu první věty §u 1151 všeob. obč. zák., ani o smlouvu o dílo podle druhé věty tohoto paragrafu. Nýbrž o právní jednání svého druhu, které poplatkověprávně má býti posuzováno jen jako smlouva služební. Smlouva nakladatelská není tedy podrobena ½ % nímu paušálnímu poplatku, nýbrž poplatku podle stup. II. z ujednaného honoráře, a to ovšem jen tehdy, byla-li osvědčena právní listinou.«

Z právní prakse.

Potvrzenka o vyrovnání nároků z pracovní smlouvy.

Zaměstnankyně přijala nesprávnou kratší výpověď a při odchodu podepsala prohlášení ze dne 31. srpna 1935, že je vyrovnána a že žádných dalších nároků vůči zaměstnavateli nemá. Pracovní soud v Praze žalobu zaměstnankyně na doplacení výpovědní lhůty zamítl z toho důvodu, že žalobkyně se svého oprávněného nároku na doplacení výpovědní lhůty vzdala (§ 1444 obč. zák.), neboť podpis listiny platí za prohlášení, že podepisující souhlasí s jejím obsahem; kdo listinu podepisuje, tomu náleží, aby se správně obeznámil s jejím obsahem; neučiní-li tak, nemůže druhé straně platně namítati tento nedostatek bedlivosti (§ 869 obč. zák.). Potvrzenka ze dne 31. srpna 1935 zněla takto: »Potvrzuji tímto příjem dnešního dne mi v hotovosti vyplacených

Kč...., jakožto doplatek na gáži od 1. do 31. srpna 1935, čímž jsem se svými požadavky vůči Vám až do dnešního dne úplně vyrovnána a nemám vůči Vám žádných dalších nároků«.

Odvolací soud změnil rozsudek a uznal žalovaného zaměstnavatele povinným zaplatiti zažalovanou částku. Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 11. března 1937 čj. Rv I 433/37 dovolání žalovaného nevyhověl a v důvodech uvedl:

»Tím, že žalobkyně při podpisu potvrzenky ze dne 31. srpna 1935 výslovně neuplatnila nárok na náhradu za výpovědní lhůtu, nevzdala se ještě tohoto nároku, neboť opominutí to podle obsahu právě dotčené potvrzenky nelze vykládati jako projev vůle, že se spokojuje s částkou, na kterou zněla potvrzenka k úhradě všech svých nároků proti žalovanému. Nejde proto ani na tom, zda nárok na náhradu za výpovědní lhůtu neuplatnila jen z toho důvodu, že nevěděla, že jí přísluší šestinedělní lhůta výpovědní, neboť ani